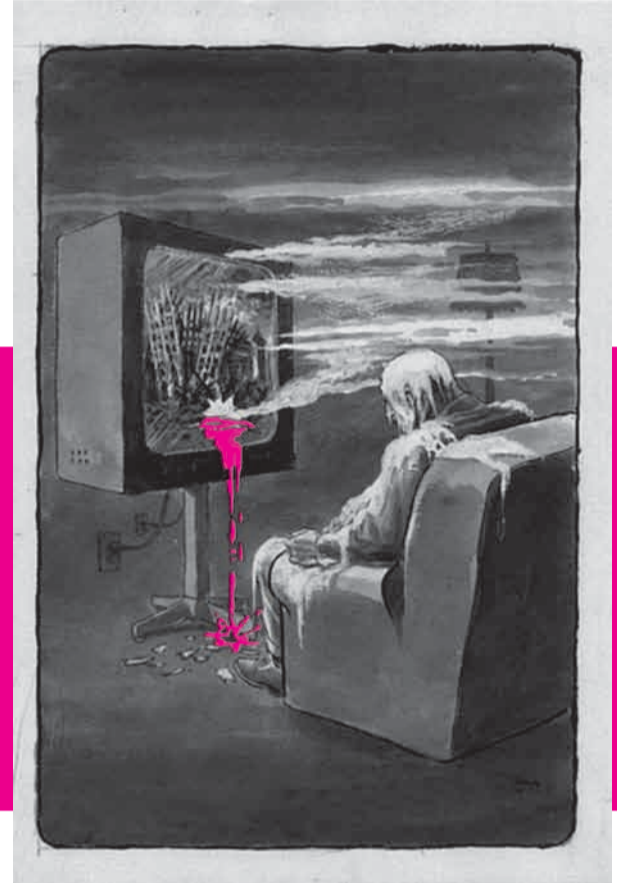

Ένα δωμάτιο, καθολικά πλημμυρισμένο απεικονίσεων, αναπαραστάσεων, ομοιωμάτων και ειδώλων. ακριβής παράσταση της αναπνοής και του θανάτου, πιστή απεικόνιση των συναισθημάτων, κατασκευάσματα όμοια των καθημερινών κινήσεων, φαινομενικές εικόνες σχέσεων που δημιουργούνται με το νόμο της ανάκλασης. ένας άνθρωπος στο δωμάτιο, η αίσθηση της όρασης εκβιάζεται να ενθρονιστεί. μάτια που δακρύζουν, καρδιά που ριγεί και η γλώσσα να παραμιλά για το άδικο κάποιου θανάτου, για το «όμορφο» κάποιας ανάσας. συγκίνηση: συνταράζω ψυχικά, προκαλώ συναίσθημα λύπης ή χαράς. κορνίζες θανάτου και ζωής που υποτάσσουν τη λύπη και τη χαρά σε τετραγωνικά μέτρα. κορνίζες θανάτου και ζωής που αιχμαλωτίζουν τη λύπη και τη χαρά σε ευθύγραμμα τμήματα δευτερολέπτων. εικόνες που υποτάσσουν τα συναισθήματα στη συγκίνηση, απαγορεύοντας την πράξη. ο άνθρωπος στο δωμάτιο, μάτια που διαστέλλονται, συστέλλονται, στόμα που χαμογελά, που συνοφρύνεται και το σώμα, σπασμωδικά ακολουθεί, μιμείται κινήσεις εικόνων. οθόνες με προκαθορισμένες ιστορίες καθημερινότητας που δολοφονούν τη μαγεία του απροσδιόριστου και της δημιουργίας. οθόνες που διαθλούν την πραγματικότητα σε μεγεθυμένες στιγμές, μέχρι αυτές να γίνουν η πραγματικότητα. οθόνες που πνίγουν τη ζωή στην αίσθησή της, απαγορεύοντας το βίωμά της. ένας άνθρωπος στο δωμάτιο... ποια είναι η πραγματικότητα και ποια η απεικόνιση και η αναπαράστασή της;

ΤΕΙ του Καхраμάνογλου;... σελ. 2

Ανάπληση στη Δραπετσώνα;... σελ. 3

Βελτίωση της ποιότητας ζωής;... σελ. 4

Κεραίες κινητής τηλεφωνίας... σελ. 5

Για το μακεδονικό ζήτημα... σελ. 6

Η πυρηνική ενέργεια
& τα ερωτήματά της... σελ. 7

Πλανήτης γη. Έργα και ημέρες... σελ. 8-9

Περί εμπρησμών καταπατήσεων
και άλλων "παραπόνων"... σελ. 10

Τοπικές αντιστάσεις:
Λευκίμμη & ΑΗΣ Αγ. Δημητρίου... σελ. 11

Αθήνηεγγύη... σελ. 12-13

Μετανάστες - Ρατσισμός... σελ. 14-15

**ανάπτυξη-ανάπλαση-αξιοποίηση...
ανάπτυξη-ανάπλαση-αξιοποίηση...**

Η λογική της ανάπτυξης αποτελεί μία από τις ιδρυτικές αρχές κι ένα από τα βασικά ιδεολογήματα του καπιταλιστικού (κι αργότερα και του σοσιαλιστικού) τρόπου οργάνωσης των κοινωνιών, με ιστορία 2 μόλις αιώνων και ιδιαίτερη έμφαση στις δεκαετίες μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο. Το ιδεολόγημα της ανάπτυξης συνιστά μια ανθρωποκεντρική-οικονομοκεντρική προσέγγιση που εδράζεται στον κατασκευασμένο διαχωρισμό του ανθρώπου από τη φύση (ως διακριτές και αυτονομημένες οντότητες) και στην τοποθέτηση του ανθρώπου στο επίκεντρο της εξέλιξης, με σκοπό την κυριαρχία του επί της φύσης, την εκμετάλλευσή και την αξιοποίηση της, για την «κοινωνική πρόοδο και ευημερία». Μία «πρόοδος και ευημερία», βέβαια, που επιφέρει, καθόλου τυχαία, δυσθεώρητα πλούτη σε ολόενα λιγότερους και «εκλεκτούς» και περισσότερη οικονομική και καθημερινή φτώχεια στη συντριπτική πλειοψηφία του πλανητικού πληθυσμού. Όσο για τις «παραπλευρες απώλειες» της αναπτυξιακής λογικής μέσα στο ελάχιστο αυτό χρονικό διάστημα (αν αναλογιστούμε την ιστορία του πλανήτη και την ύπαρξη ανθρώπων σε αυτόν), είναι ανυπολόγιστες και αρκετά γνωστές πλέον σήμερα στους περισσότερους και στις περισσότερες: υπερσυσώρευση βιομηχανικών αέριων ρύπων, τρύπα του όζοντος, φαινόμενο του θερμοκηπίου, λιώσιμο των παγόβουνων, ακραίες κλιματικές αλλαγές, ακατάπαυτη αποψίλωση δασών, εκτεταμένη μόλυνση των θαλασσών, των ποταμών και των λιμνών, εξαφάνιση εκατοντάδων ζωικών ειδών, σημαντική συρρίκνωση της φυτικής βιοποικιλότητας, απονέκρωση τεράστιων εκτάσεων από τις εντατικές καλλιέργειες (χημικές και γενετικές), λεηλασία του υπεδάφους από τη φρενήρη άντληση πετρελαίου και φυσικού αερίου και την εξόρυξη μεταλλευμάτων, μετατροπή μεγάλων περιοχών του πλανήτη σε χωματερές καταναλωτικών σκουπιδιών, τοξικών και πυρηνικών αποβλήτων, τουριστική τσιμεντοποίηση των ακτών και των βουνών, εκβιαστική μετακίνηση εκατομμυρίων ανθρώπων στις εκτρωματικές τσιμεντοπόλεις και επιχειρηματική αξιοποίηση-ανάπλαση κάθε τελευταίου «αναξιποίητου» χώρου εντός των αστικών κέντρων. Αυτή είναι η «βελτίωση της ποιότητας ζωής» που ευαγγελίζονται οι διάφοροι αναπτυξιολόγοι και αναπλαστές (κρατική εξουσία, τοπικές αρχές, μεγάλα οικονομικά συμφέροντα), όταν επιχειρούν τη νάρκωση μας με το χρυσωμένο χάλι της ανάπτυξης. Τα τελευταία 20 χρόνια, μάλιστα,

αποφάσισαν να βελτιώσουν τη συσκευασία και να προτείνουν το ίδιο εγγυημένο αποτέλεσμα της «βελτίωσης ποιότητας ζωής» μέσω της «αειφόρου» ή «βιώσιμης» -πλέον- ανάπτυξης. Το νέο περιτύλιγμα θέλει να μας πείσει ότι υπάρχει κι ένα άλλος τρόπος επενδύσεων και οικονομικής δραστηριότητας με οικολογικές και κοινωνικές ευαισθησίες. Ένας πράσινος καπιταλισμός με κοινωνική αντίληψη, όπως η δημιουργία του παγκόσμιου χρηματιστηρίου ρύπων, της Συμφωνίας του Κιότο, όπου γίνονται αγοροπωλησίες δικαιωμάτων καταστροφής του πλανήτη. Δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος να σιωπήσουμε ή να συναινέσουμε μπρος σε σχέδια περαιτέρω υποβάθμισης της ζωής μας. Και κυρίως εδώ, σε αυτές τις περιοχές που είναι χαρακτηρισμένες στην ιστορική τους διαδρομή από την πολιτική και οικονομική εξουσία ως χωματερές σκουπιδιών, λυμάτων και ανθρώπων. Στις περιοχές αυτές, όπου, σε συνθήκες εξαθλίωσης και απόλυτης ανέχειας, στοιβάχτηκαν δεκάδες χιλιάδες προσφύγων, για να αποτελέσουν, μαζί με τους εσωτερικούς μετανάστες, το φθινό εργατικό δυναμικό που θα έδινε ζωή στις βιομηχανικές μονάδες της περιοχής, ανάμεσα τους και τα εργοστάσια των Λιπασμάτων και του Καχραμάνογλου. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι κι οι γενιές που ακολούθησαν μέχρι σήμερα, που ανατράφηκαν μέσα στη μόλυνση, τον καρκίνο και τις κάθε λογής παθήσεις. Είναι οι ίδιες περιοχές που αποτέλεσαν για χρόνια τη χαβούζα και τη χωματερή όλου του λεκανοπεδίου και που συνεχίζουν μέχρι σήμερα να αποτελούν τις πλέον υποβαθμισμένες περιοχές της Αττικής: απέναντι από την Ψυττάλεια, δίπλα στα φουγάρα της ΔΕΗ, στο Βιομηχανικό Πάρκο Σχιστού και στο υπερκορεσμένο νεκροταφείο της Ανάστασης, κάτω από δεκάδες κεραίες κινητής τηλεφωνίας και πυλώνες υψηλής τάσης, όπως στον Αγ. Μηνά και στον Αγ. Αντώνιο μέσα σε κατοικημένες ζώνες. Είναι οι ίδιες περιοχές που κατέχουν το θλιβερό αρνητικό ρεκόρ αναλογίας πρασίνου ανά κάτοικο στην Ευρώπη (μόλις 1,4 τ.μ. ανά κάτοικο) και που θα έχουν το «προνόμιο» των

πολλαπλάσιων αναπνευστικών παθήσεων και καρκίνων από τη δρομολογούμενη κατασκευή και νέου ηλεκτρικού εργοστασίου, δυναμικής 800MW, εντός της Χαλυβουργικής των Αγγελόπουλων στην Ελευσίνα (άλλο ένα έργο «βελτίωσης της ποιότητας ζωής»). Ας αναλογιστεί ο καθένας κι η καθεμία πως είναι η ώρα να πάρουμε τις υποθέσεις και τη ζωή μας στα χέρια μας και να αντισταθούμε σε αυτή τη νέα λεηλασία που οργανώνεται. Συλλογικά, αμεσοδημοκρατικά και ανπιεραρχικά, χωρίς πολιτκάντικες μανούβρες, κομματικές ταμπέλες, ψηφοθηρία και παραγοντισμό. Ξέρουμε εμείς, οι ίδιοι οι κάτοικοι, τι συνιστά «βελτίωση της ποιότητας ζωής μας» και δε χρειαζόμαστε υποδείξεις από αναπτυξιολόγους τοπικούς ή υπερτοπικούς αρχοντίσκους και μεγαλοκαρχαρίες, που δεν μας έκαναν την τιμή ούτε καν να μας ρωτήσουν για τα σχέδια τους, αλλά προσπαθούν με διάφορα επιχρίσματα να μας σερβίρουν τις νέες εγκληματικές τους βλέψεις. Το σφράγισμα της χαβούζας, η απομάκρυνση της χωματερής και το πολυτέλες κλείσιμο του εργοστασίου της ΔΕΗ, στο παρελθόν, δε χάριστηκαν αλλά κερδήθηκαν με αγώνες. Κανένα υπόγειο γκαράζ στην Πλ. Κύπρου. Κανένα παράρτημα των ΤΕΙ στον Καχραμάνογλου. Καμία επιχειρηματική αξιοποίηση και τσιμεντοποίηση στην ευρύτερη περιοχή του πρώην εργοστασίου Λιπασμάτων. Ραντεβού στις αυτοοργανωμένες διαδικασίες και στις ακηδεμόνευτες κινητοποιήσεις για τον αυτοκαθορισμό της ζωής μας.

βελτίωση της ποιότητας ζωής;

Παρεμβάσεις για την περιοχή των Λιπασμάτων από την Πρωτοβουλία Αγώνα για Ενιαίο Άλσος

Στις 12-13 Απρίλη, η «Πρωτοβουλία Αγώνα για Ενιαίο Άλσος» στην ευρύτερη περιοχή του πρώην εργοστασίου Λιπασμάτων, που δραστηριοποιείται πάνω από ένα χρόνο για το συγκεκριμένο ζήτημα, κάλεσε διήμερο παρεμβάσεων ενάντια στα σχέδια ανάπτυξης της περιοχής που προωθούν η κεντρική και τοπική εξουσία προς εξυπηρέτηση μεγάλων κεφαλαιουχικών συμφερόντων: ναυτιλιακό επιχειρηματικό κέντρο, πολυτελές συνεδριακό κέντρο, μαρίνες για γιοτ και θαλαμηγούς, εμπορικά μεγαθήρια, ξενοδοχεία πολλών αστέρων, ζώνη πολυτελών κατοικιών κ.α. Το Σάββατο 12/4 πραγματοποιήθηκε παρέμβαση σε ανοιχτή ημερίδα του Δήμου Δραπετσώνας σε αίθουσα του Δημαρχείου για την ανάπλαση στην περιοχή. Παρότι θεωρητικά ανοιχτή, η ημερίδα δεν είχε καλεστεί δημόσια, ενώ είχαν προσκληθεί σε αυτήν και εκπρόσωποι

των ιδιοκτητών της έκτασης (Εθνική Τράπεζα, ΑΓΕΤ, MOBIL, BP), οι οποίοι συναισθανόμενοι προφανώς τι θα συμβεί δεν εμφανίστηκαν. Από τα 50 περίπου άτομα που εμφανίστηκαν για να παρακολουθήσουν την ημερίδα, αν εξαιρέσουμε κάποιους λίγους συνταξιούχους από τη γειτονιά, όλοι οι υπόλοιποι ήταν κομματικά στελέχη και καταστηματαρχες. Με την έναρξη της ημερίδας, οι επίσης 50 περίπου συγκεντρωμένοι, που για ώρα μοίραζαν κείμενα έξω από το Δημαρχείο, μπήκαν μέσα στην αίθουσα διεξαγωγής της. Τα διαρκή συνθήματα έκαναν σχεδόν αδύνατη την απίθανη εισήγηση του προεδρείου, που από τη μία πρόβαλε τη συμβολή των καρκινογόνων εργοστασίων του παρελθόντος και των σημερινών ιδιοκτητών της έκτασης κατά της ανεργίας (!) και από την άλλη κατέθεσε τη βεβαιότητα ότι οι αντιδράσεις απέναντι στην επιδιωκόμενη ανάπτυση

προέρχονται από μια μικρή μειοψηφία, ενώ η σιωπηρή(!) πλειοψηφία των κατοίκων την επικροτεί και την προσμένει. Μετά τα συνθήματα, η «ατυχή» πτώση του ρεύματος από «απώλεια» των κεντρικών ασφαλειών του ηλεκτρολογικού πίνακα ολοκλήρωσε τις εργασίες της ημερίδας (πριν καν αρχίσει) με αντεγκλήσεις μεταξύ διοργανωτών και συγκεντρωμένων. Την επόμενη μέρα, Κυριακή 13/4, πραγματοποιήθηκε πορεία από το δημαρχείο Δραπετσώνας προς την περιοχή των Λιπασμάτων, περνώντας από κεντρικούς δρόμους της περιοχής. Στο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν 150 περίπου άνθρωποι ενώ η διαδήλωση κατέληξε μέσα στον περιφρακτό και φυλασσόμενο από security πλέον χώρο του πρώην εργοστασίου (ιδιοκτησίας θυγατρικής εταιρείας της Εθνικής Τράπεζας), ως μια πρώτη συμβολική κίνηση για την ελεύθερη πρόσβαση στη θάλασσα. Οι κινητοποιήσεις της Πρωτοβουλίας Αγώνα συνεχίστηκαν την Κυριακή 8 Ιούνη, με νέα πορεία, συμμετοχής 150 περίπου ανθρώπων, από την πεζογέφυρα του Αη Διονύση προς τον χώρο του πρώην εργοστασίου Λιπασμάτων, που αυτή τη φορά πλασιώθηκε σε επίπεδο καλέσματος κι από πολιτιστικούς και εκπαιδευτικούς συλλόγους της περιοχής. Η αλληλεγγύη κι η συμμετοχή μας στις κινήσεις της Πρωτοβουλίας Αγώνα για Ενιαίο Άλσος είναι δεδομένη, μιας και πρόκειται για μια ακηδεμόνευτη και αυτοοργανωμένη πρωτοβουλία αντίστασης (ανπιεραρχική και αμεσοδημοκρατική), που αρθρώνει ριζοσπαστικό λόγο και δεν συνδιαλέγεται ούτε παζαρεύει με τα τοπικά και υπερτοπικά, πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα.

Άμεσο ξήλωμα των κεραιών κινητής τηλεφωνίας

να πάρουμε την υγεία μας στα χέρια μας

Σαν τα μανιτάρια φυτρώνουν και στις περιοχές μας οι κεραίες κινητής τηλεφωνίας, όπως σε ολόκληρη την Αττική άλλωστε. Πάνω σε ταράτσες σπιτιών, πολυκατοικιών και καταστημάτων, με μηνιαία μισθώματα προς τους ιδιοκτήτες, που στις περισσότερες περιπτώσεις ξεπερνούν τα 3.000 ευρώ! Κανένας λόγος ανησυχίας, ωστόσο. Γιατί είναι τόσο «αβλαβείς» -όπως ισχυρίζονται οι εταιρείες κινητής τηλεφωνίας- που σχεδόν πάντα καμνοφλάρονται για να μοιάζουν με θερμοσίφωνες ή καμινάδες (αυτό που τις ξεχωρίζει είναι το δυσανάλογα μεγαλύτερο ύψος τους από έναν συνηθισμένο θερμοσίφωνα ή καμινάδα). Είναι τόσο «αβλαβείς», ώστε όπου εγκαθίστανται, μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, εμφανίζονται καθημερινοί έντονοι πονοκέφαλοι και αϋπνίες στους κατοίκους της γύρω περιοχής, που δέχονται τον κύριο όγκο της ακτινοβολίας. Είναι τόσο «αβλαβείς», που υπάρχουν σοβαρές υπόνοιες μέχρι και για όγκους στον εγκέφαλο και αλλοιώσεις στο γενετικό υλικό από τη μακροχρόνια έκθεση στην ακτινοβολία τους.

Μήπως είναι καιρός να οργανωθούμε και να δράσουμε και στις περιοχές μας κατά των κεραιών κινητής τηλεφωνίας; Το δρόμο τον έχουν ήδη ανοίξει τον τελευταίο ένα χρόνο αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες κατοίκων σε διάφορες περιοχές του λεκανοπεδίου, που ανέλαβαν δράση με αφίσες, κείμενα, συγκεντρώσεις και ξήλωμα κεραιών, χωρίς ψευδοδιλλήματα ανάμεσα σε «νόμιμες» και «παράνομες» κεραίες, χωρίς να περιμένουν τις ευλογίες ή την «κάλυψη» κανενός θεσμικού παράγοντα για τις ενέργειες τους.

...οι δύσεις-από-σπάσματα-οι δύσεις-από-σπάσματα-οι δύσεις-από-σπάσματα-οι δύσεις-από-σπάσματα-οι δύσεις-από-σπάσματα...

Έργα και ημέρες στον «θαυμαστό κόσμο» των κυρίαρχων

Φτώχεια-πεινά-δολοφονίες-εκτοπίσεις

Νότια Αφρική

Η αλληλεξόντωση των εξαθλιωμένων συνεχίζεται... Με τους κατοίκους να λιμοκτονούν και τους μετανάστες να έχουν μετατραπεί σε αποδιοπομπαίους τράγους για τα κοινωνικά προβλήματα, την ανεργία, την έλλειψη στέγης, για όλα «τα δεινά» του κόσμου. Με έναν όχλο οπλισμένο με μαχαίρια, ρόπαλα και δοχεία με πετρέλαιο να τρομοκρατεί τους μετανάστες που κατοικούν στις φτωχογειτονίες του Γιοχάνεσμπουργκ, σε μια περίοδο που η Νότια Αφρική κλυδωνίζεται από υψηλό πληθωρισμό, διακοπές ρεύματος και αυξανόμενη δυσάρεσκεια των «οικονομικά ασθενέστερων». Με τους «επιδρομείς» να βάζουν φωτιά στις πρόχειρες καλύβες των θυμάτων τους και σε ορισμένες περιπτώσεις να πυρπολούν όποιον δεν προλάβει να ξεφύγει. Σε μια κλιμάκωση της ξενοφοβικής βίας στις φτωχές συνοικίες της «οικονομικής» πρωτεύουσας της χώρας, όπου, μέσα στο Μάιο, έχασαν τη ζωή τους 62 άνθρωποι και εκατοντάδες τραυματίστηκαν.

Όταν το καμένο κρέας μυρίζει πετρέλαιο

Κατά τη διάρκεια κατασκευής οδικής αρτηρίας στο χωριό Ιγενκούν, βόρεια της Νιγηριανής πρωτεύουσας, έγινε έκρηξη σε αγωγό πετρελαίου, με περισσότερους από 100 νεκρούς και δεκάδες τραυματίες, προκαλώντας παράλληλα φωτιές σε δεκάδες σπίτια και σχολεία. Εκατοντάδες νιγηριανοί έχουν χάσει τη ζωή τους από παρόμοια περιστατικά, ενώ οι δολοφονίες και εκτοπίσεις για τα συμφέροντα πετρελαϊκών εταιριών έχουν μακριά λίστα.

Κίνα, 12/5
Πάνω από 10.000 νεκροί από τον σεισμό στην Κίνα, μόνο στην πόλη Σιφάνκ, ενώ 6.000 εναπομείναντες κάτοικοι την εγκατέλειψαν, έπειτα από την κατάρρευση 2 χημικών εργοστασίων, που είχε ως αποτέλεσμα τη διαρροή 80 τόνων αμμωνίας στον αέρα.

Περί καταστροφών

Η.Π.Α. vs Μιανμάρ

Συνεχίζουν να επελαύνουν ανά δεκάδες οι ανεμοστρόβιλοι στις Η.Π.Α. Αυτή τη φορά χτυπήθηκαν το Μιζούρι και η Οκλαχόμα, με αποτέλεσμα εκτεταμένες καταστροφές και δεκάδες άτομα να έχουν προστεθεί στη μακρά λίστα των νεκρών. Το Σάββατο 10/5, στην πόλη Πίτσερ, 24 οικοδομικά τετράγωνα καταστράφηκαν ολοσχερώς. Αυτά όμως είναι μεγέθη «πρωτοκοσμικών» απωλειών. Την ίδια στιγμή, στην τριτοκοσμική Μιανμάρ, από τον κυκλώνα «Ναργκίς», μέσα στον Μάιο: 128.000 νεκροί, 220.000 αγνοούμενοι, συνολικά 2.500.000 πληγέντες.

Νεκρά ψάρια στην υδάτινη χωματερή που λέγεται Αμβρακικός

Αρχές Μάρτη. Μαζικοί θάνατοι ψαριών σε τρεις μονάδες ιχθυοκαλλιέργειας. Τα νεκρά ψάρια που εντοπίστηκαν υπολογίζονται σε πάνω από 1.000 τόνους. Αιτία -σύμφωνα με τους «ειδικούς»- το γεγονός ότι τα βιομηχανικά και αστικά απόβλητα ρίχνονται ανεπεξέργαστα στους ποταμούς Άραχθο και Λούρο, οι οποίοι εκβάλλουν στον Αμβρακικό Κόλπο. Από τις πηγές αυτών των ποταμών έως τις εκβολές τους, βιομηχανίες, κτηνοτροφικές μονάδες, ελαιοτριβεία, σφαγεία, χοιροστάσια, μονάδες χυμοποίησης διοχετεύουν τα λύματά τους αδιάκοπα και ανεπεξέργαστα, μαζί με τα απόβλητα από τις πετρελαιοδεξαμενές της περιοχής, τα χημικά και τα ζιζανιοκτόνα.

Υγρο-μπαζάρια

Απέραντος... σκουπιδότοπος η Μεσόγειος, και όχι μόνο

Η «Λεκάνη» της Μεσογείου και ιδιαίτερα το βορειοδυτικό τμήμα της -δηλαδή οι θάλασσες της Γαλλίας, της Ισπανίας και της Ιταλίας- έχει τη θλιβερή πρωτιά της πιο μολυσμένης, με σκουπίδια κάθε είδους, θάλασσας του κόσμου. Οι αριθμοί των επιστημόνων έχουν πάρει φωτιά και αναφέρουν ότι στην επιφάνεια των ωκεανών και των θαλασσών σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης εντοπίζονται 6,5 εκατομμύρια τόνοι σκουπιδιών. Η μόλυνση βέβαια είναι πολύ μεγαλύτερη αν προστεθούν και όλα τα υπόλοιπα λύματα που «φροντίζει επιμελώς» να διοχετεύει το «όραμα» της βιομηχανοποίησης και της ανάπτυξης. Παρόλα αυτά, αναφορικά με τη μεσόγειο, τα ορατά σκουπίδια είναι μόνο το 30%, ενώ το υπόλοιπο 70% έχει κατακαθίσει στον βυθό της θάλασσας. «Η απαράδεκτη αυτή κατάσταση», επισημαίνουν οι «ειδικοί», επιστημοποιώντας τα αυτονόητα για τις επιπτώσεις της ύπαρξης του καπιταλισμού, «οφείλεται στο γεγονός ότι η Μεσόγειος είναι περικλειστή θάλασσα και περιβάλλεται από χώρες βιομηχανοποιημένες, με υψηλά επίπεδα τουρισμού και εμπορίου».

Ψάχνοντας χώρο για να τοποθετήσουμε τα γαλάζια σημαϊάκια, σήμα κατατεθέν των πεντακάθαρων ακρογιαλιών «μας».

Πολλά «αναπτυξιακά αστέρια» στην παραλία Βάι-«Καβοσίδερο», σε μια περιοχή που χαρακτηρίζεται προστατευόμενη από το ευρωπαϊκό πρόγραμμα Natura. Έπειτα από συμφωνία της Μονής Τόπλου με αγγλική εταιρία, αποφασίστηκε η δημιουργία τουριστικών χωριών σε έκταση 26.000 στρεμμάτων, με σύμβαση παραχώρησης του έργου για 80 χρόνια. Προβλέπονται: ξενοδοχεία 7.000 κλινών, 730 πισίνες, γήπεδα γκολφ, συνεδριακά κέντρα, εργοστάσια ασφαλιτόστρωσης, μονάδες επεξεργασίας υγρών αποβλήτων για το «αγαπημένο τους» Φοινικόδασος. Καλά μπάνια...

Ο λόγος για το κεδρόδασος, την πολυδιαφημισμένη πλέον παραλία «του Σίμου», στην Ελαφόνησο, και ότι έχει απομείνει από την ομορφιά του τοπίου, έπειτα από την αστυνομική «εκκαθάριση» της παραλίας από τους κατασκηνωτές και την τουριστική της «αξιοποίηση». Το νησάκι και «οι σύγχρονες απαιτήσεις της οικονομίας» δεν χρειάζονται άλλο τους «φτωχομπινέδες ξεβράκωτους», όπως αποκάλεσε ντόπιος τους κατασκηνωτές, αλλά -προσθέτουμε εμείς- την επέλαση χιλιάδων τουριστών, πρόθυμων να στηρίξουν οικονομικά, με την εκεί διαμονή τους, τη λειτουργία κάμπινγκ, ενοικιαζόμενων δωματιών, εστιατορίων, κλαμπ κ.α. Το κερασάκι-ταφόπλακα έρχεται με τη δυναμική πρόθεση ιδιωτικής εταιρίας να εγκαταστήσει εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, σε απόσταση «αναπνοής» (κρατείστε την)... μόλις 1 χιλιόμετρο από την παραλία. Πολλά τα συμφέροντα.

Περί ανάπτυξης

Αθλη(α)τικά

Όταν το πετρέλαιο βρίσκεται σε τρελά κέφια ή αλλιώς...
... πεις μας τι πίνεις και δεν μας δίνεις

Μετά τα «αποκαλυπτήρια» για το ντοπίασμα ολόκληρης της Εθνικής ομάδας άρσης βαρών, αλλά και αρκετών άλλων αθλητών-τριων, σύσσωμη η παγκόσμια ομοσπονδία αντι-ντόπινγκ ψάχνει να «ανιχνεύσει» τι χορηγούν τα σαΐνια της παγκόσμιας οικονομίας στο πετρέλαιο, αφού εδώ και μήνες αγωνίζεται ουσιαστικά χωρίς αντίπαλο, καταρρίπτοντας το ένα ατομικό ρεκόρ μετά το άλλο. Τελευταίο εντυπωσιακό ρεκόρ πραγματοποίησε στο άλμα εις ύψος, όταν μέσα σε 24 ώρες, από τις 6/6 έως τις 7/6, «σήκωσε» τον πήχη της αξίας του κατά 10 δολάρια, ανεβάζοντας την τιμή του στα 138 δολάρια το βαρέλι. Επαναλαμβάνουμε και τονίζουμε: μέσα σε 24 ώρες, 10 δολάρια.

Περί εμπρησμών, καταπατήσεων...

και άλλων «παραπόνων»

Υμηττός. Τρίτη 19/5, τρίτη φωτιά μέσα σε ένα μήνα, στην περιοχή «Γλυκά Νερά».

Ν. Πεντέλη. Τετάρτη 20/5, 2 φωτιές σε 24 ώρες στο ίδιο σημείο.

Περιοχές-φιλέτα, με πανοραμική θέα, για οικοπεδοφάγους με γούστο.

Πάρνηθα. Να χτίσουν ζητούν 4 δήμοι. Μεγάλη η στενοχώρια της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και τεσσάρων δήμων της βόρειας πλευράς της Πάρνηθας για τις καταστροφικές πυρκαγιές. Γι' αυτό και μαζί με τη Νομαρχία Ανατολικής Αττικής προσέφυγαν στο Συμβούλιο της Επικρατείας, ζητώντας τη «χαλάρωση» των περιοριστικών ρυθμίσεων του Προεδρικού Διατάγματος για την προστασία του εθνικού δρυμού της Πάρνηθας. «Αιτία», οι αυστηρότεροι περιορισμοί που επιβάλλει το νέο διάταγμα και οι οποίοι, όπως εκτιμούν οι προσφεύγοντες, «θίγουν το δικαίωμα των πολιτών... στην οικοδόμηση και στη γεωργική χρήση περιοχών του δρυμού». Οι προσφυγές θα εξεταστούν στις 5 Νοεμβρίου 2008. Στα επιχειρήματά τους, εκτός από το ομολογούμενος πετυχημένο «θίγουν το δικαίωμα των πολιτών... στην οικοδόμηση», υπάρχουν απίστευτες ατάκες όπως: «οι κάτοικοι της "ασφυκτιούν" με τους νέους αυστηρότερους όρους του Προεδρικού Διατάγματος και... αναπόφευκτα θα οδηγηθούν στην αυθαίρετη δόμηση» ή ακόμα «προσβάλλει το δικαίωμα των πολιτών στην ελεύθερη χρήση και διάθεση της περιουσίας τους», μιας και η Νομαρχία Ανατολικής Αττικής υποστηρίζει ότι πρέπει να είναι αναφαίρετο το δικαίωμα των κατοίκων της περιοχής να μπορούν (επιτέλους!) να χτίσουν ανεμπόδιστα κι αυτοί μέσα στον δρυμό. Τέλος, αξίζει να σημειωθεί ότι προσφυγές στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατατέθηκαν και ενάντια στην πράξη αναδάσωσης του δρυμού. Οι περισσότερες ήταν από ιδιώτες που ζητούσαν να εξαιρεθούν οι εκτάσεις τους από την αναδάσωση. Κουράγιο καρχαρίες και μην ανησυχείτε. Το κράτος θα μεριμνήσει για το δίκιο του αγώνα σας.

Για την παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος

Μιλώντας για χωματερές ανθρώπων και λυμάτων...

Λίγο πριν το κλείσιμο αυτού του εντύπου, με αφορμή το ετήσιο μνημόσυνο (βλ. παγκόσμια ημέρα) για το περιβάλλον, οι περιοχές μας έγιναν πρωτοσέλιδο σε μια από τις αστικές φυλλάδες. Το θέμα: Οι πάνω από 10.000.000 τόνοι φωσφογύψου σε χωματερή 125 στρεμμάτων, στο Σχιστό, δίπλα στο Βιομηχανικό Πάρκο. Τι είναι ο φωσφογύψος; Ορυκτό υλικό, με μεγάλη περιεκτικότητα σε ραδιενεργό ράδιο, που μεταφέρεται στον οργανισμό με τη μορφή σκόνης και είναι εξαιρετικά καρκινογόνο (και όχι μόνο). Πόση είναι η συγκέντρωση της ραδιενεργής αυτής ουσίας στο Σχιστό; Δεκάδες φορές μεγαλύτερη από τα διεθνώς επιτρεπτά(?) όρια. Πώς βρέθηκε εκεί ο φωσφογύψος; Τον πετούσε εκεί η Εταιρία Λιπασμάτων της Δραπετσώνας, επί 20 ολόκληρα χρόνια, από το 1979 ως το 1999, οπότε και έκλεισε (πριν το 1979, απλά τον πετούσε στη θάλασσα). Μόνο φωσφογύψο έχει εκεί; Όχι, έχει και ουράνιο, διαλύτες, πετρελαϊκές λάσπες και διάφορα άλλα τοξικά βιομηχανικά απόβλητα. Αν και το ζήτημα δεν μπορεί να εξαντληθεί σε ένα σχόλιο, παραμένει (ως ρητορικό) το ερώτημα: αν η κοινωνική οργή παρομοιαζόταν με ένα ηφραίστειο, τι παραπάνω θα χρειαζόταν για να εκραγεί;

- Παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος και η ύπατη αρμοστέα του ΟΗΕ βρίσκεται στην «δύσκολη» θέση να ανακοινώσει ότι «24 εκατομμύρια άνθρωποι είναι ήδη περιβαλλοντικοί πρόσφυγες».
- Παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος και το νότιο κεφάλαιο βρίσκεται στην ευχάριστη θέση (για το ίδιο) να ανακοινώσει ότι, μόνο τον Μάρτιο, βγήκαν στους δρόμους της χώρας συνολικά 28.036 αυτοκίνητα. Δηλαδή «μόνο» 935 Ι.Χ. τη μέρα. Κουράγιο παιδιά! Είναι βέβαιο ότι μπορούμε και καλύτερα.
- Παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος και η «αποφασιστικότητα» της πολιτείας να το υπερασπιστεί, αποτυπώνεται εύγλωττα στην πρόταση του δημάρχου Αθήνας, Νικήτα Κακλαμάνη: «Ελάτε να φυτέψουμε όλοι μαζί και να μετατρέψουμε τις ταρατσές, τα μπαλκόνια και τους ακάλυπτους χώρους τη πόλης μας σε... πράσινες οάσεις».

ΛΕΥΚΙΜΜΗ Κέρκυρα

Κέρκυρα, Λευκίμη 29/05/2008, κάτοικοι συγκεντρώνονται για να αντισταθούν στην κατασκευή Χ.Υ.Τ.Α. Μπάτσοι μπλε, χακί παραταγμένοι απέναντι τους. Η δημοτική αρχή κρυμμένη, άφωνη, μιας και θα χαθούν εκατομμύρια ευρώ, αν δεν ξεκινήσει άμεσα ο εργολάβος που έχει αναλάβει την κατασκευή του Χ.Υ.Τ.Α. Οι κάτοικοι στήνουν οδοφράγματα, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης στήνουν κάμερες και μικρόφωνα, όπως στήνονται και οι δημορίες. Οι κάμερες και τα μικρόφωνα εξαφανίζονται. Οι δημορίες επιτίθενται. Οι κάτοικοι αντιστέκονται. Συγκρούσεις, συλλήψεις, ξύλο.

Οι δημορίες ξυλοφορτώνουν ένα νεαρό πάνω σε κινούμενο μηχανάκι, χάνει τον έλεγχο της μηχανής, χτυπάει μια γυναίκα. Τέσσερις ημέρες μετά οι κάτοικοι καλούν σε νέα πορεία λέγοντας «ο αγώνας μας συνεχίζεται πιο έντονα, πιο δυναμικά και με πίστη στο δίκιο μας. Οι παρανομίες των πολιτικών όλα αυτά τα χρόνια και η εγκληματική, άνανδρη και ανέντιμη συμπεριφορά των αστυνομικών δυνάμεων δεν μπορούν πλέον να αφήσουν κανένα ευσυνείδητο πολίτη, κάτοικο της Λευκίμης άπραγο και αδιάφορο. Ο κύβος ερρίφθη. Μετά όσα συνέβησαν στις 29/5 αισθανόμαστε αδικημένοι, προσβεβλημένοι, εξοργισμένοι, αγανακτισμένοι. Όμως το ηθικό μας είναι πιο ψηλά από ποτέ. Πρέπει να ξέρουν εχθροί και φίλοι ότι δεν πρόκειται να κάνουμε πίσω με τίποτα και για κανέναν λόγο». Μετέχουν 1.500-2.000 κάτοικοι και κατά την διάρκεια της πορείας μαθαίνουν πως η γυναίκα πέθανε. Οι μπάτσοι και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης μιλούν για λάδια και ρίχνουν την υπατιότητα στον οδηγό της μηχανής. Οι κάτοικοι και οι συγγενείς απ' την άλλη δείχνουν τον μόνο υπαίτιο, την ελληνική αστυνομία. Η δημοτική αρχή όπως και διάφοροι κομματικοί φορείς, μετά τη δολοφονία της γυναίκας, θυμούνται

την περιβαλλοντική καταστροφή που θα προκαλέσουν οι 80.000 τόνοι σκουπιδιών (όλου του νησιού) στην περιοχή της Λευκίμης, θυμούνται τα μειονεκτήματα των χώρων υγειονομικής ταφής απορριμμάτων (Χ.Υ.Τ.Α.) και εκδίδουν ανακοινώσεις. Μερικές ημέρες μετά, αν και επιμελώς σιώπησαν τα μικρόφωνα και οι κάμερες, αν και οικιοθελώς σιώπησαν οι κομματικοί και δημοτικοί φορείς, αν και αναγκαστικά το βούλωσαν οι μπάτσοι, η σιωπή δεν κυριαρχεί... Οι κάτοικοι συνεχίζουν να αγωνίζονται, καλώντας σε πανελλαδικές παρεμβάσεις αλληλεγγύης.

Πτολεμαίδα, σταθμός παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας ΑΗΣ Αγ. Δημητρίου, 02/06/2008, χαράματα. Έξι άνθρωποι στην περιφρούρηση της 23ης μέρας κατάληψης των δύο ταινιόδρομων (αποκομιδής τέφρας και τροφοδοσίας λιγνίτη) του εργοστασίου της ΔΕΗ, από ανέργους των χωριών Αγ. Δημητρίου & Ρυακίου, που οργανώνονται στον τοπικό σύλλογο «καταπολέμησης της ανεργίας και ανάπτυξης». Τους επιτίθενται δημορίες των ΜΑΤ, παρουσία εισαγγελέα, τους συλλαμβάνουν και σπάζει η κατάληψη. Μεταφέρονται στα Δικαστήρια της Κοζάνης, όπου οι κάτοικοι μαζί με αλληλέγγυους συγκροούνται σώμα με σώμα με τους μπάτσους. Την ίδια στιγμή, στο μπλόκο του χωριού, 8 δημορίες επιτίθενται στους κατοίκους, συλλαμβάνοντας άλλους δύο και τραυματίζοντας έναν. Και οι τρεις, την Παρασκευή 6 Ιούνη, περνούν από τα δικαστήρια της Κοζάνης με πλημμελήματα. Η αιτία της επίθεσης ήταν, σύμφωνα με τις επίσημες δηλώσεις, η προάσπιση των συμφερόντων των «πολιτών» -με την κατάληψη το εργοστάσιο δεν μπορούσε να παράγει την απαιτούμενη ηλεκτρική ενέργεια και το ενδεχόμενο για «black out» δεν ήταν καθόλου απίθανο. Επιχειρηματολογία το λιγότερο ιλαρή, αν αναλογιστούμε την κατάσταση που βιώνουν οι «πολίτες» των χωριών αλλά και της ευρύτερης περιοχής. Κατάσταση, που αποτυπώνεται στο εξουσιαστικό δίλημμα: «ανεργία ή καρκίνος».

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ-ΡΥΑΚΙ πτολεμαίδα

Στην περιοχή της Κοζάνης και της Πτολεμαΐδας λειτουργούν πέντε εργοστάσια παραγωγής ρεύματος από λιγνίτη, τα οποία καλύπτουν το 70% της ηλεκτροδότησης ολόκληρης της χώρας, ενώ ο ΑΗΣ Αγίου Δημητρίου είναι η πλέον ρυπογόνος μονάδα σε ολόκληρη την Ευρώπη. Ένας στους τρεις θανάτους που σημειώνονται στην Πτολεμαΐδα προκαλείται από καρκίνο. Τα κρούσματα, σήμερα, είναι κατά 16% περισσότερα σε σχέση με το 1950 και ο αριθμός αυξάνεται αλματωδώς κάθε δεκαετία. Η μεγαλύτερη αύξηση σε εμφάνιση καρκίνου παρατηρείται στην ηλικιακή ομάδα 45-65 ετών, την ίδια στιγμή που οι πνευμονολογικές ασθένειες θερίζουν τον πληθυσμό και ο μέσος όρος ζωής μειώνεται. Αυτό είναι το τίμημα που πληρώνουν όλοι όσοι ζουν στην ευρύτερη περιοχή για χάρη της ανάπτυξης.

Λευτεριά

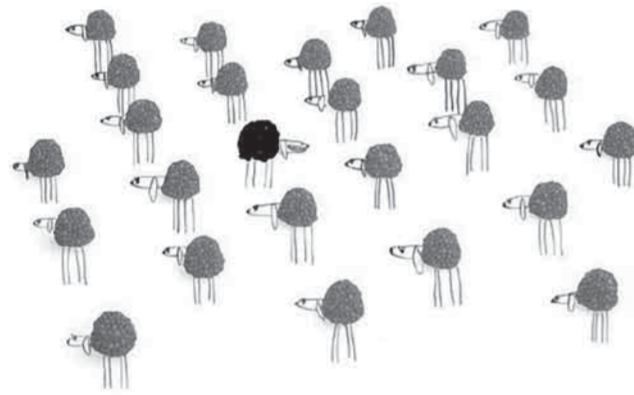
στους αναρχικούς Μάριο Τσουραπά και Χρυσόστομο Κοντορεβυθάκη

Στις 11 Ιούλη, στα δικαστήρια της πρώην σχολής Ευελπίδων, δικάζονται οι αναρχικοί Μάριος Τσουραπάς και Χρυσόστομος Κοντορεβυθάκης, οι οποίοι βρίσκονται προφυλακισμένοι από τον περσινό Ιούνη για απόπειρα εμπρησμού οχήματος της δημοτικής αστυνομίας, στο Παλαιό Φάληρο, στις 5/6/2007, την ευθύνη της οποίας έχουν αναλάβει από την πρώτη στιγμή. Μαζί τους δικάζεται και η 20χρονη φοιτήτρια της ΑΣΟΕΕ, Στεφανία Δ., που συνελήφθη στην ευρύτερη περιοχή το ίδιο βράδυ. Η ίδια αρνείται τη συμμετοχή της, γεγονός που υπογραμμίζουν κι ο Μάριος με τον Χρυσόστομο.

Σχετικά με την επιλογή της συγκεκριμένης κίνησης είναι κατατοπιστικός ο λόγος που έχουν οι ίδιοι αρθρώσει σε κείμενα τους μέσα από την φυλακή, απόσπασμα του οποίου παραθέτουμε: «Σε έναν κόσμο διαποτισμένο από την ανασφάλεια που γεννά το υπάρχον σύστημα, οι ζωές μας υποβαθμίζονται συνεχώς. Όσο εντείνονται οι εξοντωτικοί ρυθμοί, το άγχος, η αβεβαιότητα για το μέλλον και η τρομοκρατία της μισθωτής εργασίας, τόσο ο ανταγωνισμός και η εξατομίκευση εμφανίζονται ως μονόδρομος, τόσο οι ανθρώπινες σχέσεις αλλοτριώνονται. Οι επιδιώξεις της κυριαρχίας είναι ξεκάθαρες. Η μετατροπή μας σε μια άβουλη μάζα που κινείται γοργά στους ρυθμούς της παραγωγής, που μαστουρώνει καταναλώνοντας και στριμχώνεται μαζικά σε διασκεδαστήρια και εμπορικά κέντρα. Με απαραίτητο σύμμαχο τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης, οι κυρίαρχοι εμφανίζουν τα συμφέροντά τους ως συμφέροντα όλης της κοινωνίας, επιδιώκοντας την απόσπαση κοινωνικής συναίνεσης

για τα σχέδιά τους. Τη δημιουργία μιας κοινωνίας χωρίς αντανάκλαστικά αντίδρασης. Μιας κοινωνίας που δεν θα αντιστέκεται στις άθλιες συνθήκες εργασίας με τα αμέτρητα εργατικά ατυχήματα, στην καθημερινή ληστεία μέσω του τραπεζικού συστήματος, στην καταστροφή της φύσης, στα κάθε λογής εγκλήματα που διαπράττονται στα σχολεία, στα στρατόπεδα, στις φυλακές, στα ψυχιατρεία. Με απώτερο σκοπό την επιβολή ενός "δημοκρατικού" ολοκληρωτισμού, το κράτος ξαμολάει τα σώματα "ασφαλείας" με στόχο την καταστολή και την εξόντωση κάθε μορφής αντίστασης απ' τη μεριά των καταπιεσμένων.

Σε ένα απ' αυτά τα σώματα ασφαλείας επιτεθήκαμε κι εμείς, γνωρίζοντας το ρόλο και τη δράση της δημοτικής αστυνομίας, τα όργανα της οποίας, αν και "περιορισμένων αρμοδιοτήτων", κάνουν τους νταήδες, ξυλοκοπώντας μετανάστες, μικροπωλητές, ιερόδουλες και τοξικομανείς και επιτελούν τον "κοινωνικό" τους ρόλο, προστατεύοντας δημοτικούς άρχοντες και τα τσιφλίκια τους, λειτουργώντας εν τέλει συμπληρωματικά στο κατασταλακτικό έργο της ελληνικής αστυνομίας.

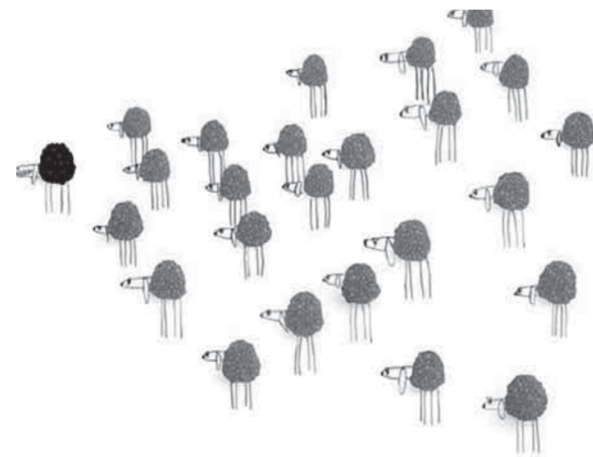
Θεωρούμε εξ αρχής την συγκεκριμένη ενέργεια ως επίθεση στα κατοχικά στρατεύματα της αστικής δημοκρατίας. Ενέργεια που εναντιώνεται στην άγρια καταστολή κάθε κινητοποίησης που ξεφεύγει απ' τα συντηριακά πλαίσια, αναδεικνύοντας δυνατότητες ριζοσπαστικοποίησης των κοινωνικών αγώνων (ναυτεργάτες, πανεκ-

παιδευτικά συλλαλητήρια, χωματερή Άνω Λιοσίων κ.ο.κ.). Αγώνων την απήχηση των οποίων προσπαθεί να μειώσει η κυριαρχία μέσα από εκστρατείες κατασκοφοφάντησής τους, με προληπτικές συλλήψεις και προφυλακίσεις χωρίς κανένα στοιχείο. Κινητοποιήσεων που πλαισιώνουν δράσεις που θέτουν το ζήτημα της ευρύτερης ρήξης με τον κόσμο της εκμετάλλευσης και της υποταγής.

Ενέργεια που στέκεται απέναντι στο κλίμα του ασφυκτικού ελέγχου και της αστυνομοκρατίας, όπως αυτό έχει διαμορφωθεί μετά το καλοκαίρι του 2002 με την εγκαινίαση των λευκών κελιών για την υποδοχή των επαναστατών της 17N και του Ε.Λ.Α., την ψήφιση κι εφαρμογή τρομονόμων, την "εθνική υπόθεση" του 2004 και την τοποθέτηση χιλιάδων καμερών στους δρόμους της μητρόπολης.

Ενέργεια που εναντιώνεται στις δολοφονίες που βαφτίζονται "τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις", στην άγρια καταστολή των πρόσφατων εξεγέρσεων στις φυλακές, στη φρίκη του εγκλεισμού, στις άθλιες συνθήκες κράτησης, στους βασανισμούς και τις δολοφονίες κρατουμένων στα σύγχρονα σωφρονιστικά κολαστήρια που βαφτίζονται "αυτοκτονίες".

Γεγονότα που δεν θα μπορούσαν να αφήσουν απαθή και αμέτοχο όποιον σέβεται την ανθρωπινή ύπαρξη...»

Δίκη 11 Ιούλη 2008, Δικαστήρια πρώην σχολής Ευελπίδων Πορεία αλληλεγγύης Πέμπτη 3 Ιούλη 6μ.μ. πλ. Βικτωρίας

25 Μάρτη 2008

Στις 3.30 τα ξημερώματα, η κατάληψη Κτήματος Πραποπούλου στο Χαλάνδρι γίνεται στόχος εμπρηστικής επίθεσης, με αποτέλεσμα να καταστραφεί μεγάλο μέρος του κτιρίου και να καταρρεύσει η στέγη. Οι γείτονες, την ώρα που ξέσπασε η φωτιά, είδαν τρία άτομα να βγαίνουν από την είσοδο του κτήματος, κρατώντας λουστού και έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή τον οποίο αφαίρεσαν από τον χώρο.

Το κτήμα Πραποπούλου κατελήφθη τον Δεκέμβριο του 2006 από μια ετερόκλητη ομάδα ατόμων, με σκοπό την πρόσπηση του ως ελεύθερου χώρου και την ευρύτερη τοπική δράση σε οικολογικά και κοινωνικά ζητήματα, μετατρέποντας έτσι ένα -επί αρκετές δεκαετίες- εγκαταλελειμμένο οίκημα σε έναν ανοιχτό κοινωνικό εγχείρημα.

23 Απριλίου 2008

Σε μια πρωτοφανή, για την περιοχή, κατασταλακτική επιχείρηση, αστυνομικές δυνάμεις (ΟΠΚΕ και ΜΑΤ) εισβάλλουν στην κατάληψη του παλιού κτιρίου του Ι.Κ.Α. στη Λάρισα και εκκελώνουν βίαια το κτίριο, προσάγοντας 7 καταλήψεις (κάποιοι από αυτούς χτυπημένους από τα ΜΑΤ). Αμέσως μετά την εκκένωση, αρχίζει η κατεδάφιση του κτιρίου.

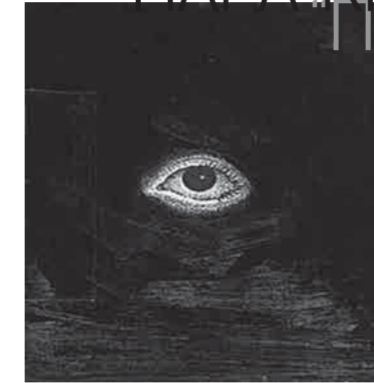
Στις 8 Μαρτίου 2008, το κτίριο αυτό είχε καταληφθεί από ομάδα αντιεξουσιαστών, αναρχικών και αυτόνομων και ένα μήνα μετά, είχε καθαριστεί και ήδη λειτουργούσε παιδική χαριστική βιβλιοθήκη και αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο. Σκοπός ήταν η επανοικειοποίηση του κτιρίου και η δημιουργία ενός αυτοοργανωμένου χώρου αντίστασης, κοινωνικής και πολιτικής ζύμωσης.

18 & 19 Μαΐου 2008

Την Κυριακή 18/5, γύρω στις 7.30 το πρωί, ξεσπάει φωτιά στην κατάληψη Villa Amalias στην οδό Αχαρνών, στη Βικτώρια, η οποία πριν κατασβεστεί προκαλεί υλικές ζημιές. 30 ώρες αργότερα, γύρω στη 1 το μεσημέρι της επομένης, μια παρακρατική ομάδα κρούσης, επιτίθεται και πάλι με εμπρηστική ύλη -μέρα μεσημέρι σ' έναν από τους πιο πολυσύχναστους δρόμους της Αθήνας- προκαλώντας και δεύτερη φωτιά, σε άλλο τμήμα του κτιρίου.

Ας σημειωθεί ότι και στις δύο περιπτώσεις υπήρχαν άνθρωποι μέσα στο κτίριο, κάτι που φυσικά ήταν άμεσα αντιληπτό από αυτούς που πραγματοποιούσαν τις δύο αυτές δολοφονικές επιθέσεις. Η κατάληψη Villa Amalias είναι ένας ανοιχτός κοινωνικοπολιτικός χώρος που λειτουργεί αντιθεσμικά και αυτοοργανωμένα εδώ και 18 χρόνια, μια εστία συλλογικής συνένυερσης και αντίστασης στην καρδιά της αθηναϊκής μητρόπολης. Γι' αυτό και δεν είναι η πρώτη φορά που αποτελεί στόχο για την αστυνομία και τα διάφορα φασιστοειδή.

"ΠΑΡΑ"ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΠΙΘΕΣΕΩΝ...

Οι πρόσφατες επιθέσεις στις καταλήψεις Villa Amalias, Κτήματος Πραποπούλου και Ιού Κοινωνικής Απελευθέρωσης (Ι.Κ.Α.) στη Λάρισα αποτελούν τη συνέχεια μιας σειράς κρατικών και «παρα»κρατικών επιθέσεων σε καταλήψεις, στέκια, αυτοοργανωμένους χώρους, που εξελίσσονται με ιδιαίτερη ένταση τους τελευταίους 6 μήνες.

Αυτά τα χτυπήματα κάθε άλλο παρά τυφλά και πρωτόγνωρα είναι. Στόχος είναι ανοιχτοί κοινωνικοί χώροι που λειτουργούν αυτοοργανωμένα και αδιαμεσολάβητα, με συλλογικές και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες. Χώροι πολυεπίπεδης κοινωνικής παρέμβασης, που δεν εμπορεύονται τη δράση τους και που πραγματώνουν την έννοια της αλληλεγγύης, όχι ως μορφή κοινωνικής «καλοσύνης» αλλά ως ξεκάθαρης και αδιαπραγμάτευτης επιλογής. Χώροι ριζοσπαστικοί, που αποτελούν εστίες σύγκρουσης και αντίστασης στις επιλογές της κυριαρχίας, τόσο σε επίπεδο λόγου όσο και πρακτικής, ενάντια στην κρατική βία και καταστολή, ενάντια στον ρατσισμό και τις διακρίσεις, ενάντια στο εμπόριο ανθρώπων και τις κρατικές δολοφονίες, ενάντια στον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα, τη λεηλασία του περιβάλλοντος, το σύγχρονο life-style. Ενάντια στην πατριωτική και εθνικιστική πανούκλα...

Αυτοί οι χώροι, εξαιτίας ακριβώς αυτών τους των χαρακτηριστικών, αποτελούν ένα σταθερό αγκάθι στις επιλογές της κυριαρχίας, ένα μη ελέγξιμο και μη αφομοιώσιμο κομμάτι της κοινωνίας, έναν εχθρό που σε κάθε της βήμα απειλεί ή δύναται να απειλήσει την επιβεβλημένη ομαλότητα. Πολύ περισσότερο σήμερα, που η δημοκρατία έχει πετάξει προ πολλού το δήθεν κοινωνικό και ανθρωπιστικό της προσώπιο και η πολύτιμη κοινωνική συναίνεση εκβιάζεται πλέον μέσω της καταστολής, της προώθησης κοινωνικά φοβικών συνδρόμων, της ακραίας εξατομίκευσης και αλλοτρίωσης αλλά και διαφόρων ιδεολογημάτων (εθνική ομοψυχία, ασφάλεια κλπ).

Το δημοκρατικό καθεστώς, γνωρίζοντας πολύ καλά την όξυνση των κοινωνικών ανιστήτων που προκαλεί, θωρακίζεται κατασταλακτικά, για την αντιμετώπιση των διευρυνόμενων κοινωνικών αντιστάσεων. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται τα «προληπτικά» χτυπήματα πορειών, οι συνεχείς και «εξόφθαλμες» παρακολούθησεις πολιτικών χώρων, οι συλλήψεις και προφυλακίσεις αγωνιστών, οι εκκενώσεις καταλήψεων. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η στοχοποίηση των αυτοοργανωμένων χώρων από «παρα»κρατικούς μηχανισμούς και η επέκταση των επιθέσεων μέχρι και σε πρωτοβάθμια σωματεία και πρωτοβουλίες κατοίκων με έντονη δραστηριότητα: εκεί που η επίσημη κρατική καταστολή συναντά τα θεσμικά της όρια, «αφήνεται» ελεύθερο και ανεκτικό το πεδίο στη δράση κάθε επιδοξής φασιστικής-«παρα»κρατικής ομάδας κρούσης. Κι ανάμεσα σε όλα αυτά, δεν είναι τυχαίο που τα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε. «παράλειπουν» σταθερά να αναφέρουν έστω και μια λέξη γι' αυτές τις επιθέσεις, τη στιγμή που επιμελώς απαξιώνουν και συκοφαντούν σε καθημερινή βάση κάθε εστία κοινωνικής αντίστασης.

Το μήνυμα είναι σαφές: οποιοσδήποτε δεν επιλέγει την απολύτως ελέγξιμη οδό της θεσμικής διαμετριάς, μπαίνει απευθείας στην ατζέντα της επίσημης ή ανεπίσημης καταστολής. Οι μάσκες έχουν πέσει προ πολλού και το έργο το έχουμε ξαναδεί. Αν νομίζουν τα κάθε λογής κρατικά και «παρα»κρατικά καθάρματα ότι οι μεθοδεύσεις και οι επιθέσεις τους θα μας πλήξουν, ας τους ενημερώσουμε ότι το μόνο που καταφέρνουν είναι να ενδυναμώνουν τη δράση μας, την αλληλεγγύη μας και την οργή μας. Θα μας βρίσκουν πάντα μπροστά τους.

...ΣΥΝΕΧΕΙΑ... ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Για τον προσφυγικό καταυλισμό στο λιμάνι της Πάτρας

Στην άκρη του λιμανιού της Πάτρας εδώ και πολλά χρόνια υπάρχει ένας αυτοσχέδιος προσφυγικός καταυλισμός, με εκατοντάδες παραπήγματα φτιαγμένα από χαρτόνι, τεντόπανα, νοβοπάν, ελενίτ και άλλα παρεμφερή υλικά, που πρωτοδημιουργήθηκε από κούρδους -κυρίως- πρόσφυγες. Τα τελευταία χρόνια, η πληθυσμιακή σύνθεση του καταυλισμού άλλαξε, περιλαμβάνοντας κυρίως αφγανούς και ιρακινούς πρόσφυγες, γεγονός καθόλου τυχαίο αν αναλογιστεί κανείς τα αντίστοιχα πολεμικά μέτωπα της περίφημης «αντι»τρομοκρατικής εκστρατείας. Πρόκειται για έναν χώρο άθλιας διαβίωσης, όπου οι εκατοντάδες προσωρινοί κάτοικοι του δεν επιδιώκουν την παραμονή τους εκεί αλλά τη μετάβαση τους σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, μέσω κάποιας αυτοσχέδιας ή καλοπληρωμένης (σε δουλεμπορικά κυκλώματα) επιβίβασής τους σε κάποιο πλοίο για Ιταλία, μέσα σε κάποια νταλικά. Όλα αυτά τα χρόνια δεν ήταν λίγες οι στιγμές που από πλευράς τοπικών αρχών, τοπικών επιχειρηματιών και κρατικών αξιωματούχων τέθηκε το ζήτημα της «αντιμετώπισης του προβλήματος που συνιστά ο καταυλισμός για την εικόνα της πόλης», στην προσπάθεια της διάλυσής του, χωρίς ωστόσο να υπάρξει κάποια αποφασιστική κίνηση. Στα μέσα όμως του φετινού Γενάρη, οι 2.500 (εκείνο το διάστημα) πρόσφυγες του καταυλισμού, έλαβαν μια ανυπόγραφη προειδοποίηση από τις τοπικές αρχές να εγκαταλείψουν την πόλη, και τις αμέσως επόμενες μέρες εξαπολύθηκε εκτεταμένη επιχείρηση «σκούπα» σε όλο τον άξονα του λιμανιού και γύρω από τον καταυλισμό. Άμεσα πραγματοποιούνται πορείες αλληλεγγύης στην Πάτρα, οι οποίες, ωστόσο, δεν κατορθώνουν να αποτρέψουν την κατεδάφιση ενός μέρους του καταυλισμού στις 23 Γενάρη. Η συνέχεια ήταν μια έκπληξη για όλους. Την Τρίτη 29 Γενάρη, πάνω από 1000 πρόσφυγες, σε μια πρωτοφανή κίνηση, βγαίνουν από τον καταυλισμό και συμμετέχουν σε πορεία αλληλεγγύης στο κέντρο της πόλης, ορθώνοντας το ανάστημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και απαιτώντας άσυλο. Η απάντηση από μεριάς των αρχών άμεση τις επόμενες μέρες: εκτεταμένες συλλήψεις μεταναστών και μεταφορά τους σε χώρους κράτησης σε όλη την επικράτεια και

ασφυκτικός περιμετρικός αποκλεισμός του καταυλισμού από αστυνομικές δυνάμεις για την αδυναμία ανεφοδιασμού και επίσκεψης στις κοντινές δημόσιες τουαλέτες και τη σύλληψη κάθε εξερχόμενου μετανάστη. Μια κατάσταση πολιορκίας που προωθήθηκε από τα κατασταλτικά επιτελεία ως αντίμετρο στην αποτροπή κατεδάφισης του καταυλισμού. Στο διάστημα που ακολούθησε, η καθημερινή παρουσία αλληλέγγυων στον καταυλισμό κι οι παρεμβάσεις στην πόλη συνεχίστηκαν, ο ασφυκτικός κλοιός χαλάρωσε και η επιδίωξη κατεδάφισης του καταυλισμού αποσύρθηκε, σε μια σαφή νίκη των προσφύγων (με πολλές όμως απώλειες) και των αλληλέγγυων κατά της τοπικής και κεντρικής εξουσίας, του θεσμισμένου και μη ρατσισμού. Ωστόσο, τα ενισχυμένα αστυνομικά μέτρα, οι διάσπαρτες καθημερινές συλλήψεις και οι βλέψεις για κατεδάφιση του καταυλισμού σε κάποια επόμενη στιγμή συνεχίζονται. Ζώντας υπό κλοιό, οι αφγανοί και ιρακινί πρόσφυγες στην Πάτρα έχουν ζήσει όλες τις μορφές πολέμου που συνηθίζει να ασκεί η «πολιτισμένη» Δύση σε ό,τι περισεύει ή αντιστέκεται στις επιλογές της. Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν και στη συνέχεια στο Ιράκ δημιούργησε διαλυμένες κοινωνίες ξεσπιτωμένων και απεγνωσμένων ανθρώπων, σε ένα φόντο εκατοντάδων χιλιάδων νεκρών, εκατομμυρίων τραυματιών και μιας γης ρημαγμένης. Ξεριζωμένοι και ακολουθώντας το ένστικτο της ζωής θέλησαν να ξεφύγουν από τη «μοίρα» του πολέμου. Για προορισμούς που δε θα μοιάζουν με θάνατο και εξαθλίωση. Με το λιμάνι της Πάτρας ενδιάμεσο σταθμό. Για να φτάσουν να βιώνουν κάτι από την παλαισπιακή εμπειρία αποκλεισμού και πολιορκίας της Λαριδας της Γάζας. Όποιος θέλει να εθελοτυφλεί απέναντι στην εξόφθαλμη αυτή πραγματικότητα και δεν παίρνει σαφή θέση κατά των πολεμικών επιχειρήσεων των σταυροφόρων «αντι»τρομοκρατών (του ελληνικού κράτους συμπεριλαμβανομένου) και υπέρ των προσφύγων και των μεταναστών, συνηγορεί -εσκεμμένα ή μη- υπέρ των επιχειρήσεων στα πολεμικά μέτωπα, υπέρ των ρατσιστικών εγκλημάτων και διωγμών στην ελληνική επικράτεια.

Νέα ρατσιστική επίθεση στο Ρέντι

Το βράδυ της Τετάρτης 14 Μαΐου, ομάδα 12-15 ατόμων πραγματοποίησε σε δύο κύματα επίθεση με πέτρες και ξύλα (λίγο πριν και λίγο μετά τα μεσάνυχτα) κατά μουσουλμανικού τόπου λατρείας (αυτοσχέδιο τζαμί), στην οδό Μακρυγιάννη 15, στου Ρέντι, που ενοικιάζεται και χρησιμοποιείται από πακιστανούς μετανάστες που ζουν στη γύρω περιοχή. Τα φασιστοειδή προκάλεσαν ζημιές στο χώρο, τραμπουκίσαν τους 7 παρευρισκόμενους μετανάστες και τους απειλήσαν «να σηκωθούν να φύγουν από την Ελλάδα», ενώ προηγήθηκαν κι έναν έλληνα γείτονα που διαμαρτυρήθηκε για την επίθεση. Ο συγκεκριμένος χώρος στην οδό Μακρυγιάννη βρίσκεται πολύ κοντά στα χαμόσπιτα πακιστανών μεταναστών, στις οδούς Σαρανταπόρου και Λαχανά, που τα τελευταία 2 χρόνια έχουν γίνει κατ' επανάληψη στόχος ρατσιστικών επιθέσεων, σε μια περιοχή που εδώ και πολλά χρόνια ζουν χιλιάδες πακιστανόι φτωχοδιάβολοι, οι οποίοι επιβιώνουν δουλεύοντας ως χαμηλόμισθοι εργάτες. Η ρατσιστική πανούκλα δεν είναι δυνατό να αλωνίζει ανενόχλητη, ιδιαίτερα σε φτωχοσυνοικίες με χιλιάδες μετανάστες. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας. Η σιωπή είναι συνηγορία.

Ο αγώνας των μεταναστών εργατών γης

στη Νέα Μανωλάδα

Στην περιοχή της Νέας Μανωλάδας στο νομό Ηλείας, από το 2004 ιδρύθηκε και λειτουργεί ένας αγροτικός συνεταιρισμός για την καλλιέργεια φράουλας, με την επωνυμία ΥΡΜΙΝΗ. Από το 2004 μέχρι σήμερα, τα 600 καλλιεργήσιμα στρέμματα, που είχε αρχικά στην κατοχή της η συγκεκριμένη Ομάδα Παραγωγών, ξεπέρασαν τα 3.000 στρέμματα, με το 20% της παραγωγής να καλύπτει την εγχώρια ζήτηση και το υπόλοιπο 80% να εξάγεται (καλλιέργειες θερμοκηπίου). Η Ομάδα Παραγωγών ΥΡΜΙΝΗ αυτοπαρουσιάζεται (αλλά και προβάλλεται από το Υπουργείο Γεωργίας) ως ένας «σύγχρονος και πρότυπος αγροτικός συνεταιρισμός» 30 παραγωγών, με μέσο όρο ηλικίας κάτω των 40 χρόνων, που κατόρθωσε με επιτυχία να προωθήσει μια ποιοτική καλλιέργεια αιχμής και υψηλής κερδοφορίας. Και ξάφνου, στα μέσα Απριλίου, η καλογουλασμένη βιτρίνα σπάει. Ο «σύγχρονος και πρότυπος αγροτικός συνεταιρισμός» αποκαλύπτεται ως πρότυπο κάτεργο των σύγχρονων φεουδαρχικών μεθόδων: άγρια εκμετάλληση ανασφάλιστης εργασίας μεταναστών, από το ξημέρωμα ως τη δύση, για 23 ευρώ ημερησίως και διαμονή σε παράγκες πλάι στα θερμοκήπια με ενοίκιο 120 ευρώ το μήνα. Το δουλοκτητικό καθεστώς αποκαλύπτεται με την απεργία των 2000 περίπου μεταναστών εργατών γης στη συγκεκριμένη φράουλας (κυρίως από Μπαγκλαντές και Βουλγαρία), που διακόπτουν τη συγκομιδή διεκδικώντας 30 ευρώ μεροκάματο. Η αντίδραση των σύγχρονων τσιφλικιάδων στη διακοπή της συγκομιδής τις πρώτες μέρες κινείται στη σφαίρα του γελού: περιφέρονται στα τηλεοπτικά παράθυρα

κλαψουρίζοντας ότι δε βγαίνουν κι ότι αν δώσουν τέτοια αύξηση θα καταστραφούν. Τις επόμενες μέρες όμως τα πράγματα αγριεύουν. Το Σάββατο 19/4, η συγκέντρωση των μεταναστών εργατών γης μέσα στη Νέα Μανωλάδα θα δεχτεί επίθεση με ξύλα, λοστούς και πυροβολισμούς στον αέρα από τους τσιφλικιάδες και τους επιστάτες τους, με τις ευλογίες της αστυνομίας, που είναι παρούσα αλλά κάνει τα στραβά μάτια. Αρκετοί εργάτες θα μεταφερθούν σοβαρά χτυπημένοι στο νοσοκομείο. Η επίθεση συνοδεύεται από διακοπή του νερού στα παραπήγματα, ως ένας επιπλέον μοχλός πίεσης για την επιστροφή στη συγκομιδή. Δεδομένης της σαββατιάτικης τρομοκρατίας, η συγκέντρωση που καλείται την Κυριακή 20/4 έχει μικρότερη συμμετοχή κι η κινητοποίηση κλείνει με συμβασιμό των εργατών στα 26 ευρώ (άγνωστο αν ακόμα κι αυτή η «συμφωνία» τηρείται). Η απεργία των μεταναστών εργατών γης στη Νέα Μανωλάδα, οι κινητοποιήσεις των αφγανών και ιρακινών προσφύγων ενάντια στην κατεδάφιση του καταυλισμού τους λίγους μήνες πριν στην Πάτρα κι οι συγκρούσεις των αφρικανών μεταναστών με τους μπάτσους ένα χρόνο πριν στη Θεσσαλονίκη μετά τη δολοφονία του νιγηριανού μικροπωλητή Τόνου Όνουα, υποδεικνύουν ότι οι πρόσφυγες κι οι μετανάστες έχουν μπει σε έναν κύκλο αγώνων για την προάσπιση της ατομικής και συλλογικής τους αξιοπρέπειας, υποδηλώνοντας τις δυνατότητες της πληβειακής συλλογικής μαχητικότητας και θέτοντας σε νέες βάσεις το ζήτημα της αλληλεγγύης μας απέναντι τους.

Απεργία πείνας ανήλικων μεταναστών

στη Λέρο

Λέρος, μέσα Μαΐου 2008. 121 ανήλικοι μετανάστες, ηλικίας 10 έως 16 ετών, προερχόμενοι από το Αφγανιστάν, την Παλαιστίνη και την Ερυθραία, πραγματοποιούν απεργία πείνας για τις άθλιες συνθήκες κράτησης τους (έλλειψη σε κρεβάτια, τουαλέτες και στοιχειώδεις όρους υγιεινής). Μια από τις όλο και περισσότερες περιπτώσεις παιδιών που διανύουν χιλιόμετρα επί χιλιόμετρων για να «ξεβραστούν» σε κάποιο νησί και να εγκλειστούν-στοιβαχτούν σε ένα από τα περίφημα «κέντρα υποδοχής» του ελληνικού κράτους. Οι λέξεις μπερδεύονται. Η φωνή πνίγεται. Νιώθεις να λυγίζεις κάτω από το βάρος των γεγονότων. Οι δυναμεις κι οι δυνατότητες τόσο περιορισμένες για να μπορέσουν να πραγματώσουν την επιθυμία ουσιαστικής παρέμβασης για τα δεκάδες καθημερινά περιστατικά στο συνοριακό άξονα της επικράτειας. Χιλιάδες κατατρεγμένων που η ζωή και η αξιοπρέπεια τους ισοπεδώνεται. Ένα κράτος αποφασισμένο να δολοφονήσει, να φυλακίσει και να βασανίσει μαζικά. Και μια ντόπια κοινωνία σε κατάσταση αφρασίας, πολλές φορές και συναίνεσης, να σφουρίζε αδιάφορα.

διαρκείς «επαναπροωθήσεις»; Τι ανήλικοι και ενήλικοι, άντρες ή γυναίκες; Εδώ μιλάμε για έναν «ανεπιθύμητο εισβολέα» που πρέπει να αναχαιτιστεί, χωρίς διακρίσεις. Εξάλλου, έχουμε τη δυνατότητα να επιβεβαιώσουμε τον ανθρωπισμό και τη φιλενσπλαχνία μας με καμιά καρτούλα της UNICEF, με καμιά συνδρομή σε κάποια «μη» κυβερνητική οργάνωση, με τον οβολό μας στο γκάρι της εκκλησίας ή με τη συμμετοχή μας σε κανέναν τηλεοπτικό έρανο. Οι λέξεις μπερδεύονται. Η φωνή πνίγεται. Νιώθεις να λυγίζεις κάτω από το βάρος των γεγονότων. Οι δυναμεις κι οι δυνατότητες τόσο περιορισμένες για να μπορέσουν να πραγματώσουν την επιθυμία ουσιαστικής παρέμβασης για τα δεκάδες καθημερινά περιστατικά στο συνοριακό άξονα της επικράτειας. Χιλιάδες κατατρεγμένων που η ζωή και η αξιοπρέπεια τους ισοπεδώνεται. Ένα κράτος αποφασισμένο να δολοφονήσει, να φυλακίσει και να βασανίσει μαζικά. Και μια ντόπια κοινωνία σε κατάσταση αφρασίας, πολλές φορές και συναίνεσης, να σφουρίζε αδιάφορα.

Πόλημος

Φοράς κράνος, ζώνη, μπότες, γάντια, αερόσακο, βαρύ μπουφάν.
 Δεδομένα πολέμου, ρόδες, λαμαρίνες, κιμάς.
 Ορμή = Μάζα × Ταχύτητα
 Πιθανότητες ορίζουν τον κανόνα του θανάτου.

Κώδικας οδικής κυκλοφορίας

Οι νόμοι οι πλέον αποδεκτοί, οι πλέον αφομοιώσιμοι. Ανθρώπινα κορμιά που ρυθμίζονται, ελέγχονται, τακτοποιούνται από φανάρια, διαβάσεις, απαγορευτικά και λωρίδες. Κανόνες και τροχαία καταστολή, ουρές δρομικής γραφειοκρατίας. Ομόνοια-ομόνοια μισή ώρα.

Κομμένη ανάσα, χολή, καυτό μοτέρ, εξατμίσεις. Θερμοκήπιο καυσαερίου μεταλλαγμένων φυτών και ζώων. Βρωμάει λίγο παραπάνω, αλλά τί ζεστή πόλη, τί θαλπωρή μπρος στο καταχείμωνο. Αν κρυώνεις απλά ακολουθείς το λεωφορείο.

Τί όμορφο σκυλί! Γιατί κοιμάται στην άκρη του δρόμου; Είναι κατακρεουργημένο, το μισό έλιωσε κάτω από μηχανές κιμά. Βάφει από το πρωί την άχρωμη άσφαλτο. Από μια κοκκινωπή μουτζούρα εξέχει ένα λευκό πούπουλο, το περιστέρι της ειρήνης!

Η γριά πάει να περάσει τον δρόμο. Πισωπατεί, σαστίζει. Παλιότερα έπαιζε ξέγνοιαστη σ' αυτόν το δρόμο. Κάποιος πείραξε το φανάρι για τους πεζούς. Αργεί να ανοίξει και κλείνει τόσο γρήγορα. Ίσως αλλάξει το καθημερινό της δρομολόγιο. Ίσως μείνει σπίτι.

Δρόμος = Τρέξιμο

Η πόλη προστάζει να τρέξεις. Τα αφεντικά της ιδρώνουν όταν φρενάρεις στην λακούβα. Χαρτούρα, εμπορεύματα, κορμιά συναγωνίζονται σε έναν ξέφρενο αγώνα δρόμου που φρενάρει το νου. Ο λιγγος της ακινησίας των πραγμάτων.

Και εσύ τρέχεις

Βιάζεσαι πάντα, πάντα χωρίς αιτία. Επιβάλλεσαι στον δρόμο, βρωμάς επίθεση και ανδρισμό. Παραχώρηση προτεραιότη;;; Είσαι ο γρηγορότερος στο δρόμο, στην πόλη, στον κόσμο όλο και ακόμα μακρύτερα. Άλλωστε τόσα πλήρωσες στο συνεργείο.

Courier

Δουλεύεις μηχανάκι ή είσαι; Ό,τι γρηγορότερο κυκλοφορεί στην πόλη. Αποφεύγεις να φρενάρεις, άλλωστε υπάρχει και η κόρνα. Ο άλλος οδηγεί με το ένα χέρι, με το άλλο κάνει τον σταυρό του.

Μηχανοκίνηση

Δεν είσαι πια αβέβαιος. Προεκτείνεις τον αμφίβολο εγωισμό σου στο αλάνθαστο μηχανικό κατασκεύασμα. Πιάνεις τα 100 και σταματάς στα 20 μέτρα. Είσαι πια σίγουρος.

Σε αναζητώ

Κανείς δεν συναντάει κανέναν. Μόνο οι βουβές κοσμοσυρροές μαρσάρουν περιφέροντας την εικόνα τους.

Το έντυπο δρόμου που βαστάς στα χέρια σου εκδίδεται από την πολιτική συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ, με μια περιοδικότητα 3 μηνών ανά τεύχος και τιράζ έκδοσης 3.000 αντίτυπα, περιλαμβάνοντας ζητήματα τόσο τοπικού όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα, επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης.

Για το έντυπο που βαστάς στα χέρια σου

Η διακίνηση του γίνεται με μοιράσματα χέρι-χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και κοινωνικές παρεμβάσεις, χωρίς κανενός είδους αντίτιμο, μια και οι ιδέες, οι αξίες, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο. Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή ευρωπαϊκά κονδύλια, κομματικά ταμεία ή τοπικές αρχές, δημοτικές παρατάξεις ή «μη» κυβερνητικές οργανώσεις, ιδιώτες «χορηγούς» ή διαφημιστές.